

CO ZAŽIL STROJVEDOUČÍ?

Zajímavé vyprávění o setkání s neznámými bytostmi se v březnu roku 1993 podařilo zachytit spolupracovníkům projektu Záře panu Vlastimilu Brůčkovi a Ireně Hůlové z Amatérského pozorovacího centra v Turnově. Zaznamenali svědectví pana Josefa Čadka z Liberce, který se v roce 1950 údajně setkal s bytostmi z UFO, když neznámý létající předmět tenkrát přistál nedaleko Vyššího Brodu v jižních Čechách. Pan Josef Čadek, profesí strojvedoucí, dnes už v důchodu, pozval oba spolupracovníky výše zmíněného sdružení do svého bytu a byl ochoten promluvit.

„Pane Čadku, co se tehdy vlastně stalo?“

„Bylo to v roce 1950, někdy mezi 15. a 20. květnem, krátce po ránu. Odjížděli jsme tehdy vlakem z Cetlova do Vyššího Brodu, když se k nám od jihozápadu přibližilo sytě zeleně zářící oválné těleso a sledovalo naši soupravu. Občas měnilo barvu až do modré a klesalo stále níž. Ze spodní části objektu se vysunuly jakési přistávací nožky a těleso dosedlo na nedalekou louku poblíž trati, asi sto metrů od železniční zastávky Jenín.“

„Co se dělo dál?“

„Z dvířek se vysunulo cosi jako schůdky a ven vystoupily tři bytosti, přičemž další dvě zůstaly uvnitř tělesa a celé dění sledovaly zpoza okének.“

„Těleso mělo okénka?“

„Ano. Zhruba uprostřed bylo vidět asi pět okének, jinak celý objekt připomínal dvě obrácené mísy položené většími průměry na sebe.“

„Můžete přibližně určit velikost onoho objektu?“

„V průměru měřil asi dvacet až dvacet pět metrů. Když odletěl, zůstal po něm kus ožehnuté země o šířce minimálně dva metry.“

„Dobře. Vraťme se ještě zpátky k tomu, co se dělo při přistání tělesa.“

„Jak jsem již uvedl, vystoupily tři postavy. Dva muži a žena. Muži měli černé přiléhavé obleky a krátké černé vlasy, žena měla oblek růžový, vlasy tmavě rezavé a rovněž krátké. Všechny postavy měly výšku kolem 180 centimetrů, jakoby zúžená oční víčka připomínající poněkud asijský typ. Místo nosů měly tyto bytosti jen dva otvory v obličeji a uši byly mírně protáhlé dozadu. Když odletěly, všiml jsem si, že v hlíně zanechaly stopy o velikosti nohy zhruba pětáctyřicet.“

„Takže vy jste stál, díval jste se na bytosti a nic jste nepodnikl?“

„Ale ano. Postavy se k nám přiblížily na vzdálenost asi patnácti metrů a gestem ruky nám kynuly, abychom šli k nim. Můj kolega, vlakvedoucí pan Bouchal, mne ale zadržel. Mezitím jsem zaregistroval, že postavy mají na ruku jen čtyři prsty a palec jim zřejmě chybí. Občas na nás promlouvaly jakousi neznámou řečí vzdáleně připomínající angličtinu, potom snad zase vietnam-

štinu nebo co. Během této jednostranné konverzace se žena vrátila zpátky do objektu a přinesla jakýsi předmět, který položila do trávy. Hned poté všechny postavy nastoupily do létajícího objektu a ten vzlétl. Těleso ještě chvíli zůstávalo nad námi a sledovalo naši další jízdu, ale potom se někde nad Vyším Brodem stočilo k jihu nad Rakousko. Kontakt trval asi deset minut.“

„A ten předmět zůstal v trávě?“

„Ano, ale společně s vlakvedoucím jsme pro něj došli. Zjistili jsme, že se jedná o dvě desky z materiálu připomínajícího umělou hmotu. Byly asi tři milimetry silné. První deska byla menší, zhruba velikosti formátu A4, a bylo na ní zaznamenáno zvláštní klínové písmo. Snad to bylo nějaké sdělení, kterému jsme bohužel ani později neporozuměli.“

„A druhá destička?“

„Byla ze stejného materiálu a dala se rozbalit do velikosti zhruba 3 x 3 metry. Na ní byla zakreslena hvězdná obloha, uprostřed bylo umístěno velké slunce a okolo něj objekty různých velikostí, možná hvězdy nebo planety, z nichž některé byly zakroužkovány a jiné ne.“

„Můžete nám tyto materiály ukázat?“

„Bohužel nemohu. Přechovával jsem je do roku 1958. Víckrát jsme se ale stěhovali a po uvedeném datu jsem je už nenašel. Možná je moje bývalá žena vyhodila, zkrátka nevím, kam se poděly.“

„Uvědomujete si však, že tímto okamžikem vám nemusíme tak docela věřit? Proč jste se již dříve neobrátil na příslušné odborníky a tyto důkazy jste jim neposkytl?“

„Děje se to ve vesnici Ličné u Rychnova nad Kněžnou. Měl jsem u sebe ten létající talíř čtvrt hodiny, lítá v tichosti, nedělá žádný hluk. Bylo dvanáct hodin v noci, úplněk, že byste našli jehlu na zemi. Talíř ode mě ležel pouhých osm metrů. A potom se mnou letěl asi sto metrů ke hřbitovu a sto metrů zpátky. Jsem možná první člověk, co viděl UFO, je to už 40 let. Talíře jsou, ale lidi se bojí.“

pan F. P., Rychnov nad Kněžnou, 1953 (?)

„Chtěl jsem to udělat, ale tehdy panovaly takové poměry, že bych nejspíš skončil někde na psychiatrii a asi by mi nikdo nevěřil. Proto o mém objevu vědělo jen několik nejbližších známých a i oni mi radili, abych raději nikomu nic neříkal, jinak se prý pouze zesměšním. Jste nyní první, kterým toto svědectví poskytnete, ale já nemám sebemenší důvod lhát. Zda mi uvěříte, nebo ne, to už nechám na vás.“

„Dobře. Muselo tam ale být více svědků. Cestující, kteří jeli s vámi vlakem...“

„To ano. Psal o tom tehdy i denní tisk. Například deník Práce i jiné noviny. Jenomže v článkách se mluvilo pouze přeletu tělesa a nikde nebyla ani zmínka o při-

stání a kontaktu s posádkou. Cestující z vlaku, pokud ještě někteří z nich žijí, by snad mohli průběh události potvrdit. Vzpomínám si ale, že většina lidí neprojevila o tuto záležitost větší zájem a někteří ze strachu utekli domů do vesnice.“

Podivný příběh, že? Kdyby se komukoliv z nás přihodilo něco podobného a v ruce by se mu ocitl předmět evidentně mimozemského původu a směl by si ho ponechat, mohlo by se stát, že by ho někde „založil“? Že by se taková vzácnost ztratila při úklidu nebo byla omylem – či dokonce úmyslně – vyhozena jako starý krám? Nebo že by si ji ponechala manželka strojvedoucího? A co když si ji vzali zpátky mimozemšťané? Více než půl století starý případ zůstává – a asi už zůstane – otevřený.

DĚTI VYPRÁVĚJÍ

Snad nejhodnověrnější informace o údajných setkáních s mimozemskými bytostmi pocházejí od dětí. Ty totiž většinou nemají důvod něco si vymýšlet v zájmu vlastní popularity a pamatují si často i překvapivé detaily. Z mnoha takových svědectví uvádíme následující vyprávění o události, která se odehrála 16. dubna 1994 v Dolanech.

Jeho autorem je Ondřej Kopecký, tehdy navštěvující 4. třídu ZŠ Dolany, okres Náchod:

„Domluvili jsme se se sestřenicí Kateřinou, že půjdeme po večeři ven a budeme pozorovat našeho psa, jak uteče za jiným. Pozorovali jsme je před naším domem.